

Sygn. akt I PK 279/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa W. Z.

przeciwko Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w T. oraz Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w K.

o przywrócenie do pracy na dotychczasowych warunkach ewentualnie o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 września 2016 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w K. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T.

z dnia 26 maja 2015 r., sygn. akt IV Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana Wojewódzka Stacja Sanitarno-Epidemiologiczna w K. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 26 maja 2015 r. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie prawa materialnego art. 23¹ k.p., przez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że w niniejszej sprawie doszło do przejęcia części zakładu pracy Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w T. przez Wojewódzką Stację Sanitarno-Epidemiologiczną w K. w sytuacji, gdy brak jest spełnienia przesłanek warunkujących zastosowanie wobec stron art. 23¹ k.p.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż

„w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Chodzi o rozstrzygnięcie, czy w przypadku zaprzestania przez Powiatową Stację Sanitarno-Epidemiologiczną wykonywania swych obowiązków i powołanie przez Wojewódzką Stację Sanitarno-Epidemiologiczną Oddziału Zamiejscowego, który wykonuje zadania w ramach obowiązków należących do Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej dochodzi do przejęcia części zakładu pracy Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej przez Wojewódzką Stację Sanitarno-Epidemiologiczną na podstawie art. 23¹ k.p.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie trzeba przypomnieć, że ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.) rolą tego Sądu w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości pozostaje zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych, podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne i rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, gdy się weźmie nadto pod uwagę, że Konstytucja w art. 177 ust. 1 gwarantuje jedynie dwuinstancyjne postępowanie. Ewentualna możliwość dalszego postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe, które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy zauważyć, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, sformułowane zagadnienie powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883).

Sformułowany przez skarżącą problem nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca nie podnosi bowiem wątpliwości co do uregulowania prawnego wynikającego art. 23¹ k.p na poziomie abstrakcyjnym, ale domaga się dokonania przez Sąd Najwyższy subsumpcji tego przepisu w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy.

Dodać też trzeba, że kwestia przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę w przypadku przekształceń w administracji publicznej została wyjaśniona szczegółowo w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2013 r., III PZP 1/13 (OSNP 2014 nr 4, poz. 51). W świetle wyrażonych w niej poglądów, ustalony stan faktyczny, z którego wynika wykonywanie przez nowo utworzony Zamiejskowy Oddział Laboratoryjny w T. Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w K. zadań dotychczas

wykonywanych przez Oddział Laboratoryjny Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w T. i zatrudnienie w Zamiejscowym Oddziale nowych pracowników w połączeniu z wykorzystaniem pomieszczeń biurowo-laboratoryjnych Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w T. (na podstawie umowy użyczenia), potwierdza transfer części zakładu pracy.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.